

C.) LITERATURA PROPRIŪ DĂĂ.

Limba e testimoniul și icóna cea mai fidelă a unui popor; limba trece prin diferitele faze împreună cu poporul, 'lă însoțește în timpii de fericire și de vijelie, ea se desvoltă, înfloresce și apune împreună cu el.

Românii n'aũ scrisũ póte până pe la seculul al XV, în limba lor propriă, limba colonistilor, limba rustică, ci în cea latină, după cum ni probéază inscripțiunile aflate în abundență în Dacia. Ei aũ scrisũ după exemplul celor l'alte națiuni, căci vedem limba latină figurând aprópe esclusivũ la tóte popórele Europei ca limbă didactică și administrativă chiar până la anul 1848.

Déca putem adevéri existența unor documente ale Românilor pentru un adevérat început al literaturéi lor, acésta o putem face cercetând cu scrupul starea Românilor în seculul al XV.